Ένα κεράκι για τον παπα-Θέμη (Γιώργος Μάλφας, Θεολόγος)

Categories : ΑΝΕΠΙΚΑΙΡΑ

Date : 1 Αυγούστου, 2015

Για πολλά χρόνια τα ράσα του σέρνονταν στους δρόμους και τα πεζοδρόμια στη γειτονιά της Παντάνασσας. Λιβάνι από τους εσπερινούς, καυσαέριο και σκόνη από τους δρόμους. Ποιος μπορεί να ξεχάσει εκείνη τη μαυροφορεμένη ιερατική φυσιογνωμία που περιδιάβαινε τη Φιλοποίμενος, τη Βότση και την Καραϊσκάκη;

Για πολλά χρόνια τα ράσα του σέρνονταν στους δρόμους και τα πεζοδρόμια στη γειτονιά της Παντάνασσας. Λιβάνι από τους εσπερινούς, καυσαέριο και σκόνη από τους δρόμους. Ποιος μπορεί να ξεχάσει εκείνη τη μαυροφορεμένη ιερατική φυσιογνωμία που περιδιάβαινε τη Φιλοποίμενος, τη Βότση και την Καραϊσκάκη;

Στο κέντρο μιας σύγχρονης πόλης ένας παπάς δεν περνά απαρατήρητος. Αυτός, λένε, είναι ο σταυρός του. Τα ράσα είναι μια παραδοξότητα. Ενώ αποκρύβουν ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του προσώπου, αποκαλύπτουν την ιδιότητά του δια βίου. Αδυσώπητη συνθήκη...

Πρόκληση ζωής για κάθε παπά να «κάνει» τα ράσα. Ο παπα-Θέμης το κατάφερε. Δεν τον ξεχώριζες απλώς από τα ράσα. Ξεχώριζε μέσα από τα ράσα! Ταπεινός και απλός ανεπιτήδευτα. Ιεροπρεπής χωρίς κομπασμό και επίδειξη. Συνεσταλμένος.

Ανακαλώ την ησυχαστική του φιγούρα καθώς περπατούσε τους δρόμους του κέντρου της πόλης... Μέσα στον πολύ θόρυβο, την κίνηση και τους περισπασμούς των καθημερινών πραγμάτων και των πολλών συναναστροφών πορευόταν μοναχικά γαλήνιος. Προσηλωμένος αταλάντευτα σε μια πορεία ζωής που τρέφεται από πίστη στο Θεό και από αγάπη στον άνθρωπο. Στο βλέμμα του διέκρινες και την πίστη και την αγάπη. Διαυγής!

Φορέας μιας αυθεντικής παπαδοσύνης ζυμωμένης στο λαϊκό σώμα,

τα πάθη και τους καημούς του. Δίχως ίχνος ιεροεξεταστικής νοοτροπίας, ηθικολογίας και διδακτισμού. Βγαλμένος από τη μακραίωνη ορθόδοξη ασκητική παράδοση, τις σελίδες του Γεροντικού, τα διηγήματα του Παπαδιαμάντη. Από έναν άλλο κόσμο, το ήθος και το ύφος του οποίου διασώζεται σε παλιές τοιχογραφίες. Και αυτός που ήταν από έναν άλλο κόσμο έζησε μέσα στον δικό μας κόσμο. Δίπλα μας
και κοντά μας. Με τρόπο διακριτικό, λεπτό, ευγενικό.

Δεν υπέκυψε σε ματαιοδοξίες, ναρκισσισμούς, ανταγωνισμούς
και μικρότητες. Κράτησε την ιεροσύνη στο σωστό της το ύψος. Δεν τη μεταχειρίστηκε ως εξουσία για προνόμια, επιβολή και αυτοπροβολή. Την παρέλαβε χάρισμα, την παρέδωσε διακονία. Δεν σου έκρυβε το Θεό με τα «χαρίσματα», τη «σοφία» και τις «αρετές» του. Σου τον αποκάλυπτε μέσα από την ησυχία, την αφάνεια
και την απλότητά του.

Μια ολόκληρη ζωή αναλώθηκε θυσιαστικά στο μυστήριο του Θεού
και στη διακονία των ανθρώπων. Δεξιώθηκε φιλάδελφα τον πόνο, τον πειρασμό, τη στέρηση, την απελπισία, τις πτώσεις και τα αδιέξοδά τους. Η προσφορά του ανυπολόγιστη. Στο πετραχήλι του κρεμιόντουσαν βρίσκοντας παραμυθία αναρίθμητες
ψυχές. Από τα χέρια του βοηθήθηκαν εκατοντάδες αναγκεμένοι συμπολίτες μας. Πίσω
από πολλά και μεγάλα δράματα κρυβόταν αυτός ο παππούλης. Η ανακούφιση και η απαντοχή τραγικά απόκληρων και ξεχασμένων.
Διακριτικά και αθόρυβα. Χωρίς διαφημιστικούς «απολογισμούς» κοινωνικού έργου, δημοσιογραφική προβολή, τιμητικές διακρίσεις και χορηγούς. Ένα κεράκι από όσους ευεργετήθηκαν στον τάφο του παπα-Θέμη αρκεί. Τα υπόλοιπα είναι του Θεού…

Κάποια στιγμή ο παπα-Θέμης χάθηκε από τα στενά της Παντάνασσας.
Το καταπονημένο από τα χρόνια και την ασθένεια σώμα του έπαψε να κυκλοφορεί ανάμεσά μας. Πήγε να ξεκουραστεί στη φροντίδα αγαπημένων του προσώπων. Όσοι τον
γνώρισαν έχουν αφορμές και λόγους να τον θυμούνται για πάντα. Σε μένα, πάντως, θα λείψει αυτή η χαρισματική ευλαβική ιερατική μορφή που με άκρα ταπείνωση διέσχιζε το κέντρο της πόλης. Το μαρτύριο και η μαρτυρία μιας Εκκλησίας του δρόμου…

ΣΧΕΤΙΚΟ:

Εκοιμήθη σε ηλικία 83 ετών ο Πρωτοπρεσβύτερος π. Θέμης Δρουκόπουλος